

stedet for at lade folk henslæbe 7 år i uvished, i utryghed og i usikkerhed om, hvordan deres fremtid bliver, hvor vi kan være sikre på, at det første, man skal i gang med, når folk får permanent opholdstilladelse, er psykologbistand og hjælp på alle mulige måder, fordi folk er blevet totalt smadret?

Som hr. Søren Søndergaard sagde det: Hvad skal der ske, hvis borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien varer lige så længe som borgerkrigen i Libanon, lige så længe som borgerkrigen i Cambodja og lige så længe som konflikten i Mellemøsten? Hvad stiller vi op med personer, som har været her 10, 20 eller 30 år? Skal de være flygtninge hele livet?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Søren Søndergaard refererede til en rapport og en undersøgelse, som lyder interessant, og som det kunne være interessant at se igennem.

Hr. Søren Søndergaard siger, at de bosniske flygtninge har meget store psykiske problemer på grund af ventetiden og usikkerheden. Så er spørgsmålet: Hvori består usikkerheden? Er det usikkert, at man har en midlertidig opholdstilladelse i Danmark med garanti for, at man ikke bliver sendt hjem, så længe der er krig og ufred i ens hjemland?

Næh, det er det ikke i sig selv. Men det, der kan være en psykisk belastning, er, at som loven er indrettet i dag, er den midlertidige opholdstilladelse begrænset til 2 år. Derefter skal man søge asyl med risiko for afslag. Og det er selvfølgelig ikke særlig rart at vide, at man har en tidsfrist, der hedder 2 år. Herefter risikerer man at få afslag, og hvad skal der så ske?

Hvis man derimod havde fulgt VKZ i deres forslag om at forlænge den midlertidige periode, som det fremgår af ændringsforslagene her, hvis man havde givet udtryk for, at man ønsker perioden forlænget til helt op til 7 år, så ville de bosniske flygtninge vide, at de kan få lov at blive i Danmark i de 7 år, medmindre der bliver fred og ro i hjemlandet – og så kan de jo tage hjem igen. Hvori ligger usikkerheden? Tværtimod vil det give de bosniske flygtninge en sikkerhed og en tryghed.

Fru Elisabeth Arnold spørger om det samme og bruger igen udtrykket ordentlige forhold. Det er, som om hun har patent på, at ordentlige forhold betyder, at de skal have indvandrerstatus – alt andet er ikke ordentlige forhold. Og det er jo noget vrøvl.

Hvori består usikkerheden i, at man giver dem en midlertidig opholdstilladelse, hvor de har garanti for, at de kan blive i Danmark, til der er fred og ro i hjemlandet? Hvor usikkert er det? Det savner jeg et svar på. Vi har ikke fået det endnu.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Overraskelsernes tid er ikke forbi. Nu mener Enhedslisten ved hr. Keld Albrechtsen, at der står tomme boliger, at vi har boliger nok. Det vil vi huske i den næste boligpolitiske debat.

Jeg må gentage, at de Venstreborgmestre, jeg har meldinger fra, har meget få boliger, og de vil ikke diskriminere danskerne.

Jeg må gentage med hensyn til familiesammenføringsreglerne: Vi vil ikke afvise, at jugoslaver, der ikke har fået opholdstilladelse efter udlændingeloven, men fortsat er under den særlige lov, i særlige tilfælde – for sådan er reglerne jo i dag – fortsat ville kunne få familiesammenføring.

Vi har også altid sagt, at der skal være forskel på anerkendte flygtninges mulighed for familiesammenføring og indvandreres mulighed. Men vi vender os imod automatikken, og vi vender os imod de arrangerede ægteskaber, som jeg håber vi får lejlighed til at diskutere mere indgående en anden gang.

Lad mig så sige til fru Elisabeth Arnold: Det er en underlig betonagtig indstilling, at den retlige status med hensyn til opholdsgrundlaget skulle have noget som helst at gøre med, hvordan man behandler de pågældende. Det undrer mig, at en radikal kan komme med sådan noget.

Det afhænger først og fremmest af, at tingene fungerer i lokalsamfundet. Det drejer sig ikke om, at vi laver nogle firkantede regler herinde. Vi har understreget igen og igen: Vi ønsker, at jugoslaverne fortsætter under jugoslaverloven, og at de får friere forhold end andre asylsøgere – for mig gerne meget friere forhold, end der er mulighed for i dag – hvis det er kommunerne, vi kan aftale det med, og hvis det kan ske i et tempo, kommunerne kan magte.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvis vi fortsætter i dette tempo, bliver der frokostpause, inden vi er færdige med denne behandling – blot for at gøre opmærksom på det.